

«Ах, Ванітас Ванітум! Хто з нас щасливий в цьому світі? У кого з нас є його бажання? Або, маючи це? Задоволений? - Ходімо, хлопці, закриємо ящик і ляльок, бо наша гра розіграна » [5; 672]. Ці слова в кінці роману «Ярмарок суєти» є філософські міркування Кукольника з самим собою про те, що все - суєта суєт і немає щастя в цьому світі. Він звертається до дітей, основним глядачам лялькових театрів, і оголошує про те, що уявлення закінчено.

«Ярмарок суєти» В.М. Теккеря є яскравим прикладом індивідуальності письменника і його майстерності. Той факт, що роман є діалог письменника з читачем, є безперечним. Використання автором цілого ряду все можливих тактик допомогло йому мати тісний контакт зі своєю аудиторією, якій зрозумілий задум письменника, адже він пояснює мету, завдання і композицію свого роману походу його дії; сміливо і іронічно викриваються пороки сучасного йому суспільства, змушує поміркувати і прийняти свою точку зору читача при вирішенні філософських проблем. Образи автора роману «Ярмарок суєти» і його оповідача представляються нам емоційними, хоча іноді і меланхолійними персонажами, які не бояться висловити свої почуття захоплення, співчуття, осуду, і які вміють передати їх іншим, нікого не залишаючи байдужим.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Thackeray W.M. *Vanity Fan.* / W.M. Thackeray. London: Wordsworth classics, 2001. - P. 1100.
2. Вахрушев В. С. Концепция игры в творчестве Теккеря // Филол. науки. – М., 1984. – Э 3. – С. 130.
3. Теккерей В. М. Ярмарок смарнославства : Роман без героя / В. М. Теккерей; [пер. зангл. О. Сенюк]. — Харків : Фоліо, 2003. — С. 607 .
4. Теккерей У. М. Ярмарка тщеславия: Роман без героя / У. М. Теккерей; [пер. сангл. М. Дьяконова]. — М.: Эксмо, 2011. — С. 911 .
5. Thackeray W. M. *Vanity Fair. A Novel without a Hero* / W. M. Thackeray.—Hertfordshire: Wordsworth Editions Limited, 2001. — P.694

**Пушкар Т.М., Мишаковська Л. О.
Житомирський державний університет імені Івана Франка**

МЕТАФОРА ТА ЇЇ ПЕРЕКЛАД У ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ

Масова комунікація відіграє провідну роль у сучасному суспільстві. Системи формуються залежно від її розвитку, але політичні, правові й етичні норми встановлюють вони самі. В сьогоднішній активі активно використовується метафора, що робить будь-який політичний текст більш виразнішим.

Завдяки цьому з'являються нові висловлювання та прийоми. Це стало, так би мовити, знаряддям різних політичних кіл. Тексти такого жанру є соціально обумовленими, це мова мовних актів, тобто за допомогою цього відбувається вивчення комунікативних політичних технологій. При написанні різних політичних текстів використовується певна мова, яка, в свою чергу, потребує постійного вивчення, щоб сформувати константу, тобто модель політичного тексту. Сам текст складається з мовних актів, що й є актуалізацією політичного дискурсу. Він містить у собі контекст, інтертекстуальні зв'язки, знання про світ учасників ситуації.

Метою будь-якого осмисленого висловлювання є вплив на реципієнта. В політичних текстах – це найбільш поширений засіб, щоб впливати на аудиторію, та формувати конкретну думку стосовно певної події, яка відбувається. Присутність метафори є непомітною для реципієнта, що дозволяє впливати не на його свідомість, а на несвідомі компоненти його психіки.

Серед сучасних напрямків дослідження метафор у політиці слід виокремити такі: когнітивна лінгвістика, дискурсивний аналіз та неориторична концепція. Переклад метафори пов'язаний з вирішенням цілого ряду лінгвістичних, літературознавчих, культурологічних, філософських та інших проблем. Важливістю правильного підходу до вивчення способів перекладу метафори обумовлена необхідністю адекватної передачі образної інформації та відтворення стилістичного ефекту оригіналу в перекладі.

Використовуючи метафору, політики створюють образність та емоційно забарвлюють своє мовлення. Мета політиків – переконати, досягнути емоційного збудження і, завдяки метафорі, вони сугестивно насичують текст. Тобто, вони мають чинник, щоб ефективно маніпулювати соціальною свідомістю. Сам термін передає переносне значення того чи іншого слова і використовується задля того, щоб підкреслити певний стан речей. Будь-яка метафора, яка вжита в політичному дискурсі, вже автоматично вважається «політичною».

Вибір певної метафори впливає на формування теми дискусії. Уряд США, розмірковуючи про економіку країни, використовує зазвичай такі слова, як *healthy, ailing, infant and parent*. Політики використовують такий прийом щоб відчувалось, що економіка може бути живим організмом й може діяти за своїми правилами.

Отже, за допомогою метафор в політичних дискурсах інформація для реципієнта стає зрозумілішою, оскільки пояснюється більш простими висловлюваннями. Це є досить ефективним прийомом, оскільки лексика текстів може бути досить складною. Також з'являються нові висловлювання, нові прийоми та реципієнт отримує чітку картину світу. Складність

перекладу метафори в значній мірі пов'язана з відмінностями між метафоричними системами, що існують у відповідних мовах. Застосування відповідних механізмів при перекладі сприяє отриманню нових політичних метафор в міжкультурному значенні. Не завжди можна перекласти просто метафору з однієї мови на іншу, через це виникає необхідність зміни метафоричного образу. Така заміна допомагає зберегти відтінок оригіналу і зробити переклад більш ідіоматичним.

М. І. Севастюк
Київський національний університет імені Тараса Шевченка

СТРАТЕГІЯ НЕЙТРАЛІЗАЦІЇ ПРИ ПЕРЕКЛАДІ ІНКЕКТИВИ (НА МАТЕРІАЛІ АМЕРИКАНСЬКОЇ ПОЛІТИЧНОЇ РИТОРИКИ)

Сучасна політична комунікація зазнала радикальної трансформації за останні десятиліття. Глибинна демократизація світового суспільства значною мірою вплинула на комунікативні норми, мовні вподобання та цінності, що спричинило активну атаку інкективи на різні дискурси [2: 158], зокрема політичний. Багатий функціональний та прагматичний характер цих одиниць, а також усе помітніше місце інкектив на різних рівнях політичної комунікації, вимагає належної уваги до їх відтворення у перекладі.

Інкектива виступає потужним інструментом риторичного спектру політиків, який виконує функції впливу та маніпулювання думкою опонентів та аудиторії. Вона застосовується у виступах політиків як засіб реалізації комунікативної стратегії конфронтації і проявляється на лексичному рівні через використання вульгаризмів та пейоративів, а також за допомогою стилістичних засобів іронії, глузування і сарказму.

Інкективи часто стають чутливим матеріалом для перекладу, зважаючи на асиметрію між ціннісними орієнтаціями, традиційними нормами, стереотипами та політичними стандартами вихідної та цільової культур. Тому основним завданням перекладача стає створення перекладу, який мав би одну й ту ж комунікативну функцію і вплив на реципієнта і був еквівалентним тексту оригіналу на прагматичному рівні. Дві основні функції, які допомагають передати прагматичне навантаження інкективи у перекладі політичних текстів, – це комунікативна та експресивна.

Це дослідження зосереджує увагу на нейтралізації, як одній з провідних прагматичних стратегій відтворення інкективи у перекладі. *Мета дослідження* – виокремити та дослідити чинники, які зумовлюють